

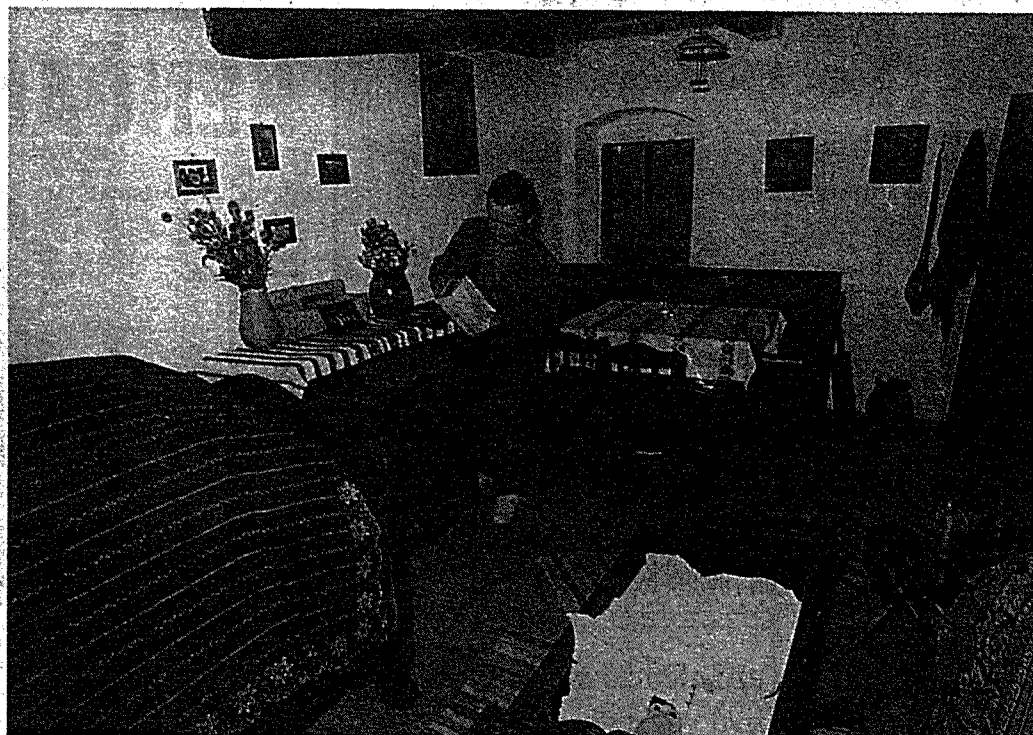
Vései faluszépitők

Zárt függöny és nyilvánosság

Változó közművelődés — A barátság hullámhosszán — Egy darabka múlt

Jópar éve rendszeresen összehúzták, méghozzá tartósan a vései művelődési ház színpadának függönyét. A hajdani nagyrendezvények ideje lejárt — tájékoztat Bertók László az intézmény vezetője, aki több társával együtt jóideje felállta már magát a változó helyzetben is. Ha a kopott „kulturterem” nem is vonzó már, a színpad nyitott mégis. Társulás jött létre a közösségi antennafenntartásra, kétszáz lakásba vezették a kábelt, s ha már ilyen van, akkor a színpad legyen a stúdió, a cseppnyi öltöző s raktár a műszaki övezet. Lelkesedéssel, a bennük munkáló műszaki készséggel létrehozták a helyi közösségi televíziót. Nem panaszkodhatnak a nézettségre: a bolti, utcai találkozások mindennapos visszajelzői a programok fogadtatásának. A község közéletének alkalmi krónikásai, s részben teremtoi, a helyi nyilvánosság lételeményesei. Ha változott is a közművelődési formák, ha a korábbi két évtizedben, főleg a környéken adódó jobb kereseti lehetőségek miatt apadt is a lakosság, a véseiek — ahogy mondani szokták — azért, adnak magukra. Nem pusztán a szerepkör nélkülségre kártható hivatali döntés kerülte el őket, hanem apróbb-nagyobb bizonyosságok tanúsítják, hogy elsősorban egymásra tudtak találni, tegnapra-holnapra is tekintve, hogy közösségben megmaradjanak.

Ha nem is kacérkodhatnak idegenforgalmi babérokkal, azért töprengenek a lehetősé-

Bertók László a régi bútorok, emlékek között

gen. S nem ölbetett kézzel tanúsítja például a polgármesteri hivatal által két éve kiadott képes füzet: *Vése tegnap és ma*. Bertók László pedig, Bertók László költőnek, aki szegőri-végről a rokona is, s a falu számontartott szülőte, a község történetéről szóló kézirátát mutatja. Alapja, gerince lehet egy terjedelmesebb községkrónikának. Valóban, mert ezen a településen több mint hét évszázadra lehet visszatekinteni.

A művelődési ház és a könyvtár amolyan szellemi faluműhely is, nemcsak a kö-

zösségi tévé „szerkesztősege”, hanem a kötetlen együttléte is, ahol a sportkör sikereit ünnepli, ahol hivatalos programon kívül is megbeszélhetők a falu ügyes-bajos dolgai. Kevés művelődési ház udvarán látni kiépített bográcshelyet, tetszetős gerendázatú nyári pavilont. Nem dísznek vannak itt, hanem jóidőben, hétfévég immár jóidőben, hétfévég immár jóidőben vált, hogy összegyűljenek a szabadban, sütnek, főznek, együtt vannak — különböző nemzedékek, a barátság „hullámhosszán”. Meg lehet egy ilyen együttlét al-

kalmával határozták el jó tucatnyian, hogy létrehozzák a faluszépitő egyesületet. Nagy István építési vállalkozó, az egyesület elnöke szerint, az „ötletgazda” Bertók László, a többi pedig megy a maga útján, ahogy eltervezik, s ahogy a különböző pályázatokon nyert pénzből futja. Hogy mire futja? Például arra, hogy a falu határában virágos tábla köszöntse az idegent, hogy stílusos eligazító oszlop tájolja a falu közepén a fontosabb közintézmények hollétéről, hogy a hajdani Vés-

Nagy István vállalkozó a faluszépitő egyesület elnöke

hozának egy omladozó obeliszket. Hogy a holnapi Vésének tényleg maradjon egy darab abból ami tegnap, tegnapelőtti volt.

Egy régi ház elköltözött gazdája, akik az első traktust szánták, s így is alakították át, az udvari épületrészt meghagyták eredetiben. Felajánlották a helybeli egyesületnek, rendezne be ott, részben a már általuk is gyűjtött emlékekből, egy gyűjteményt. A vései faluszépitők kapva kaptak a lehetőségen, felgyűrték az ingujjat, előszedték a rég mestereségek tudományát, s takarosan rendbetették, berendezték az egykori portát kívül, belül. Jöhet az idegen, jöhet az iskolás gyerek, látván lássa: ilyen körülmények között éltek, küszködtek és ünnepeltek hajdan a vései népek. A komód fiókjában háborús katonaképek, vaskos Bib-

lia, meg más iratok, a fából faragott mosdóteknő ha repedeztetten is, az ajtó mellett készenlétben, a magasdunyhás ágy pedig nappal ilyen szépen bevetve várta az estéli pihenőre térőt.

Azt mondják a mai faluszépitők, hogy a világért se nevezzem ezt múzeumnak, ők nem akarnak nagyolni, csupán emlékeztetni. Ez egy olyan mai adomány önmaguknak, atyafiainak, vagy az alkalmom szerinti betérőknek, ahogy egy magára valamit adó faluhoz illik. A legutóbbi krónika szerint: „*Vése területe 4334 ha, állandó lakossága megközelíti a 950 főt, lakóházainak száma 350, az utcák szilárd burkolattal vannak el látva.*”

Rövid jártában-keltében az idevetődő is meggyőződhet arról, nemcsak az utcák szilárdak, a rajtuk járók is.

Troszt Tibor